

Dansk

Engelsk

Fransk

Italiensk

Portugisisk

CSJOURNAL

Sankt Joseph Søstrene af Chambéry

Marts - April • År 2026 - nr. 2

GENERALRÅDET

OVERSIGT

FREDENS FOLK

Sr. Dolores Lahr, CSJ

Generalpriorinde

Hvad betyder det at være "fredens folk"? Hvad kræver det at være fredelig? At leve i fred? At fremme fred?

I dagens verden, der er så splittet af krigens kaos og rædsel, af de begivenheder, der fylder nyhederne, og de utallige konflikter, der aldrig synes at nå frem i medierne, er der et dybt behov for kvinder og mænd, der er

fredens folk.

Vores konstitutioner fastslår, at vores formål er at skabe en fulde forening af os selv og alle andre med Gud og med hinanden (Konstitutioner, side 3). Vi er altså helt klart kaldet til at være fredens folk, til at fremme fred og til at bede for fred.

Jesus talte mange gange om fred. I bjergprædikenen: "Salige er de, som stifter

GENERALRÅDET

Fredens folk

FORSIDE

JPIC

Pakistan: Moderne slaveri i Pakistan

3

Nye Helgener

4

ICC

Brasilien: Kommunikation er en mission: erfaringer og udfordringer for ordenslivet i den digitale verden

5

Tanmaya: Hej WhatsApp! Vi må tale sammen...

6

INTERKULTURELT

Italien: Udfordringerne ved interkulturalitet

8

PROVINS/REGION/MISSION

Bolivia: Tilbageblik og taksigelse

10

Pachmarhi: Udenfor klasseværelset: en dag med medfølelse og opvågning

11

Tanmaya: Vær håbets kar og stemme

13

Italien: En retræte for unge i Ravenna: at opdage Faderens barmhjertighed

15

fred, for de skal kaldes Guds børn" (Mattæusevangeliet 5,9). Ved den sidste nadver: "Fred efterlader jeg jer, min fred giver jeg jer" (Johannesevangeliet 14,27). Og da Jesus kom og stod midt blandt disciplene den første dag i ugen efter sin opstandelse, bar hans ord et enkelt, men kraftfuldt budskab, som han gentog to gange: "Fred være med jer" (Johannesevangeliet 11,19). Disse ord passer så godt til os i dag. Den fred, Jesus tilbød, var den fred, der først må være indeni et menneske og være en del af selve menneskets væsen. Først da kan denne fred videregives til andre.

At være fredfyldt og leve i fred er en disciplin. Der er så mange ydre distraktioner,

der kan fjerne vores fokus fra freden; der er mange og forskellige former for medier, AI, den uendelige 24-timers nyhedscyklus, vores tjeneste, vores familier, vores kommunitet. Vi er nødt til at tage os tid til at fokusere indad for at blive et fredens menneske.

At leve i fred kræver en holdning præget af tålmodighed og tilgivelse samt en dyb bevidsthed om andre. Vi er nødt til at opbygge relationer og arbejde hen imod at forstå og værdsætte andre samt at dyrke empati. Der vil helt sikkert opstå konflikter, åben og ærlig kommunikation, søgen efter kompromis og det at tage sig tid til at nå frem til en fælles aftale vil fremme freden.

En anden egenskab

ved et fredens menneske er hans eller hendes indsats for social retfærdighed, lighed og menneskerettigheder. Disse er afgørende for at skabe et retfærdigt og ligeværdigt samfund, hvor alle kan få mulighed for at vokse, trives og blive fredens mennesker.

Og til sidst: selvom fred begynder med den enkelte, betyder at fremme fred at arbejde for skabelsen af en fredskultur. FN definerer en fredskultur som et sæt værdier, holdninger, adfærdsmønstre og livsformer, der afviser vold og forebygger konflikter ved at tackle deres grundlæggende årsager for at løse problemer gennem dialog og forhandling mellem individer, grupper og nationer (FN, 1999). En fredskultur går videre end bestemte kulturer for at omfavne forskelle og bevæge sig mod harmoni, med en klar forståelse af, at fred kun er mulig, hvis den begynder med det enkelte fredens menneske.

Er vi ikke alle kaldet til at være fredens mennesker? Til at leve i fred? Til at fremme fred? Lad os bede om at blive fredens mennesker, modtage den gave af fred, som Jesus tilbyder, søstre, der arbejder for at opfylde vores Kongregations formål, og vores lægpartnere, der samarbejder med os om at opfylde Jesu mission.

MODERNE SLAVERI I PAKISTAN

Sr. Sumaira, CSJ

Pakistan

Moderne slaveri er et alvorligt problem i Pakistan. Det indebærer ikke altid lænker eller fængsler, men omfatter situationer, hvor mennesker tvinges til at arbejde mod

deres vilje for lave lønninger eller slet ingen løn. En af hovedårsagerne til moderne slaveri i Pakistan er fattigdom. Mange fattige familier kæmper for at få råd til mad, uddannelse og basale

fornødenheder. På grund af dette er forældre ofte tvunget til at sende deres børn på arbejde i stedet for i skole. Disse børn arbejder mange timer for meget lav løn bare for at hjælpe deres familier

med at overleve. Det er en form for økonomisk udnyttelse og betragtes som moderne slaveri.

Et af de mest almindelige eksempler på børnearbejde foregår på teglværker. Børn, der arbejder på teglværker, lever under barske forhold. De arbejder i ekstrem varme, bærer tunge ting og udsættes for støv og røg, hvilket kan forårsage alvorlige helbredsproblemer. De fleste af disse børn kan ikke gå i skole, hvilket begrænser deres fremtidige muligheder og holder dem fast i fattigdom. I mange landdistrikter i Pakistan optager familier lån hos teglværksejere. Disse lån er ofte meget svære at tilbagebetale på grund af høje

rentesatser, og som følge heraf må hele familien - inklusive mindre børn - arbejde for at afbetale gælden. Dette system kaldes tvangsarbejde. Desværre kan gælden løbe i mange år og overføres nogle gange fra forældre til børn. Det skaber en ond cirkel, hvor generation efter generation forbliver fanget i det samme arbejde.

Tvangsarbejde forekommer også inden for landbruget og tæppevævning, og i begge sektorer er børnearbejde udbredt. Børn arbejder også på fabrikker og værksteder eller sendes væk for at udføre husarbejde, hvilket betyder, at de fratages en mulighed for uddannelse og en ordentlig barndom. Det er ret almindeligt, at unge

piger og kvinder udfører husarbejde for ringe eller ingen løn samtidig med, at de udsættes for fysisk og/eller psykisk mishandling af deres arbejdsgivere.

Selvom Pakistan har love mod børnearbejde og tvangsarbejde, gør en svag håndhævelse af lovene og fattigdom det vanskeligt at udrydde problemet fuldstændigt. Regeringen og ikke-statslige organisationer (NGO'er) arbejder på at reducere børnearbejde ved at tilbyde gratis uddannelse, økonomisk støtte til fattige familier og via oplysningsprogrammer. Hvert offer fortjener beskyttelse, retfærdighed og værdighed. Hvert barn fortjener sikkerhed, uddannelse og frihed.

NYE HELGENER

Sr. Maria Laurentina	103	Brasilien	04.03.2026
Sr. Rosalinda de Assis	85	Brasilien	06.03.2026
Sr. Rosamaria	85	Italien	15.03.2026
Sr. Françoise Dominique	88	Frankrig/ Belgien	29.03.2026
Sr. Adelia do Sagrado Coração	97	Brasilien	31.03.2026
Sr. Inês de São José Ferraz Mesquita	103	Brasilien	08.04.2026
Sr. Cecília Maria Muller	100	Brasilien	17.04.2026
Sr. Agnel Kuzhinjalil	82	Pachmarhi	24.04.2026

KOMMUNIKATION ER EN MISSION: ERFARINGER OG UDFORDRINGER FOR ORDENSLIVET I DEN DIGITALE VERDEN

Sr. Eliana Aparecida dos Santos, CSJ

Brasilien

Jeg vil gerne dele nogle refleksioner om kommunikation med jer, som jeg har samlet gennem forskellige foredrag, møder og seminarer i "Sammenslutningen af Generalpriorinder" samt i andre fora, som jeg i den seneste tid har haft lejlighed til at deltage i. Disse oplevelser har været dybt berigende og præget af intens lytning, dialog og discernment. De udvidede mit perspektiv og styrkede min overbevisning om, at kommunikation ikke er sekundært, men en væsentlig del af vores kald og ordenslivets mission i dag.

En af de centrale indsigter er erkendelsen af, at der ikke er fællesskab uden kommunikation. Hvis vi ønsker at fremme enhed, må vi

synliggøre, hvem vi er, og hvad vi gør. Mange kongregationer går ikke tilbage på grund af svigtende missionsiver, men fordi de ikke formår at formidle det liv, de legemliggør. Vores mission er smuk, dybt relevant og nødvendig, men vi deler den ikke altid med glæde og klarhed. De Gode Nyheder skal virkelig være en god nyhed: tilgængelig, forståelig og tiltrækkende.

Et andet vigtigt punkt er behovet for at overvinde frygten for medierne. Den digitale verden er ikke blot et redskab, men et sandt "kontinent" for missionen. Vi er kaldet til at være digitale missionærer og at være til stede på de sociale netværk med autenticitet uden at miste vores værdier, men

ved at opdatere vores sprog. Kommunikation bør ikke være belemrende, distanceret eller overdreven formel. Vi må genvinde naturligheden, tale med enkelthed, dele vores dagligdag i missionen og vise, hvad vi ser, når vi åbner vinduet hver morgen: de børn, vi underviser, de syge, vi ledsager, de lokalsamfund, vi tjener.

Lige så vigtig er kvindernes rolle i Kirken. Kommunikationskulturen er stadig i høj grad præget af mandlige stemmer. Som ordenssøstre må vi gøre krav på vores plads med ansvarlighed, kompetence og mod samt være bevidste om, at vi er medansvarlige for at skabe Kirken. At kommunikere er også at lede.

Det bliver yderligere

understreget, at kommunikation skal være professionel: med brug af en metode, en klar visuel identitet, planlægning, konstant opdatering af hjemmesider og kanaler, gode relationer til pressen og integration af intern og ekstern kommunikation. Kommunikation er ikke blot

at lave opslag, men at støtte ledelsen i kongregationens kommunikative processer, lytte til sammenhænge, foreslå veje frem og bygge broer.

Uddannelse er en prioritet. Vi skal dyrke en digital kultur, udvikle kritisk tænkning og lære discernment i det virtuelle miljø. Nye teknologier,

herunder kunstig intelligens, kræver visdom, så de kan tjene evangeliet.

Blandt de principper, der gjorde størst indtryk på mig, var "Ti Bud" for kommunikation: tilgængelighed, smidighed, gennemsigtighed, klarhed, tilpasning til nye tider, empati, lethed, fantasi, naturlighed og frem for alt mod til at overvinde frygt. Disse formative møder har overbevist mig om, at alt kommunikerer. Ordenslivet, Sankt Joseph Søstre af Chambéry, vores Provinser, Regioner og Missioner har meget at tilbyde en verden, der tørster efter spiritualitet, mening og enhed. Det er op til os at åbne døre, symbolsk at træde "udenfor murerne" og med glæde og ansvarlighed at vidne om skønheden i vores karisme i dagens verden.

HEJ WHATSAPP! VI MÅ TALE SAMMEN...

Sr. Laveena D'Souza, CSJ

Tanmaya/Indien

I dagens stærkt forbundne verden er WhatsApp blevet et af de mest indflydelsesrige kommunikationsværktøjer.

Med over to milliarder brugere på tværs af lande, kulturer og samfund har appen ændret den måde, vi deler information,

plejer relationer og deltager i globale samtaler på. Familier bruger den til at holde kontakten, folk bruger den til

at koordinere arbejdsopgaver og lokalsamfund er afhængige af den til at nå ud til samarbejdspartnere. På mange måder er WhatsApp blevet en digital livline, der forbinder os med verden.

Dens funktioner gør det muligt at kommunikere på tværs af grænser øjeblikkeligt. Beskeder, fotos, videoer, dokumenter og lydbeskeder kan deles på få sekunder. Gruppechats hjælper grupper og lokalsamfund med at holde styr på tingene, mens videokanaler gør det nemt at sprede information bredt. Under nødsituationer, naturkatastrofer eller konflikter bliver WhatsApp ofte et afgørende redskab til hurtig og pålidelig kommunikation.

Men som ethvert kraftfuldt værktøj har WhatsApp også en mørkere side. Det kan misbruges til hacking, identitetstyveri, svindel, falske opkald, ondsindede links og falske profiler oprettet for at indsamle personlige oplysninger. Et sådant misbrug kan føre til økonomisk tab, følelsesmæssig lidelse eller skade på ens omdømme eller fællesskab. Vores sårbarhed skyldes ofte ikke svag teknologi, men menneskelig tillid. Vi reagerer hurtigt på velkendte navne, klikker på links uden at tjekke dem, antager at beskeder er ægte, og videresender oplysninger uden at verificere dem. It-sikkerhed er derfor ikke kun et teknisk anliggende – det er et menneskeligt ansvar.

For at være på den sikre side er det vigtigt at indføre enkle, men vigtige vaner. Aktivering af to-trins-verifikation tilføjer et ekstra beskyttelseslag og verifikationskoder eller engangskoder bør aldrig deles, da ingen legitim person eller organisation nogensinde vil bede om dem. Ukendte opkald eller videoopkald bør behandles med forsigtighed, og enhver anmodning om økonomisk hjælp skal verificeres. At klikke på ukendte links bør undgås, da de kan stjæle data eller installere skadelig software. Der bør bruges stærke, unikke adgangskoder til e-mail og andre konti, der er forbundet med WhatsApp, og man bør undgå personlige oplysninger såsom navne eller fødselsdatoer. Privatlivsindstillingerne bør justeres for at begrænse, hvem der kan se profilbilleder,

statusopdateringer og personlige oplysninger, og man bør ikke interagere med mistænkelige profiler. At holde enheder opdateret hjælper også med at beskytte mod nye trusler.

WhatsApp forbinder os med verden, men den åbner også en dør for, at verden kan nå os. I en tid med digital indbyrdes afhængighed er it-sikkerhed afgørende. Ved at holde os informeret, udvise forsigtighed og hjælpe andre med at forstå disse risici kan vi sikre, at WhatsApp forbliver et redskab til at skabe forbindelse frem for en indgang til at skade nogen. Den digitale verden er magtfuld, og med bevidsthed og årvågenhed kan vi navigere sikkert i den – og beskytte os selv, vores familier og vores globale samfund.

(Ændret version af artiklen "Vigtig rådgivning om it-sikkerhed")

UDFORDRINGERNE VED INTERKULTURALITET

Sr. Gemma Valero, CSJ

Italien

At leve i et kommunitet med søstre fra forskellige lande er en reel udfordring, især hvis man ikke er tilstrækkeligt forberedt på det interkulturelle liv. Udfordringen bliver endnu større, hvis man befinder sig i et "fremmed land", og man endnu ikke har lært det lokale sprog og den lokale kultur at kende fuldt ud. Dette var min oplevelse som italiensk søster, der boede i et kommunitet i det nordøstlige Brasilien - om end kun kortvarigt - sammen med en ung kvinde fra Argentina og en søster fra Paraguay. Tre forskellige kulturer, der levede i en fjerde kultur.

Hver kultur bærer i sig aspekter, der let kan deles, og andre, som man kæmper for at omfavne, især når de truer

vores egne overbevisninger og tryghed. Selv de værdier, der styrer vores handlinger og motiverer dem, kan opfattes forskelligt alt efter, hvor man kommer fra. Således opstår der spændinger og uenigheder på grund af mindre forskelle. Uventede konflikter kan opstå blot på grund af

forskellige fortolkninger af visse udtryk. Pave Frans, der talte om kulturelle forskelle, fremhævede lidenskabelige diskussioner. Ja - vi kan diskutere og blive irriterede uden straks at forstå hinanden. I løbet af mit liv som lærer har jeg ofte gentaget denne sætning til mine unge elever:

”Man lærer ved at begå fejl”. Den sætning, der er knyttet til relationer, vil naturligvis blive forbundet med den ydmyghed hos dem, der erkender deres fejl og vanskeligheder i at leve sammen, uden at miste troen på muligheden for at bevæge sig mod enhed i mangfoldighed, hvilket er afgørende for vores karisme, der skaber enhed.

Her er et lille eksempel, der illustrerer værdien af gæstfrihed. Jeg husker forskellene i vores måde at byde andre velkommen i vores hjem på eller den måde, vi besøgte andre i deres hjem på. Vi havde hver især en stil, som måske adskilte sig fra stedets skikke. Måske forårsagede vi - uden at ville det - et vist ubehag eller en overraskende reaktion hos andre. En

markant oplevelse, der har sat sig fast i min hukommelse, er den modtagelse, vi fik af de meget fattige, som i al deres enkelhed tilbød os en vaklende skammel eller vendte en frugtkasse om, så vi kunne sidde på den. For dem var det en ære at modtage en søster! Og hvis de var i gang med at tilberede et måltid, så de smilende til, mens vi spiste - måske ville de have spist det, der var tilovers. Hvor mange rørende oplevelser kunne jeg ikke fortælle om den gæstfrihed og den modtagelse, jeg har oplevet i dette land. Andres kultur kan virkelig berige os og få os til at føle os hjemme.

I kommunitetet er idealet at stræbe efter en enhed, der ikke udviser forskelle, samtidig med at

man sikrer, at forskelle ikke skader enheden – det er en virkelig udfordring! I vores liv som ordenssøstre støtter to former for enhed os: at sætte den treenige Gud i centrum og at arbejde hen imod gensidig respekt for hver søster. Vi ved alle, at det ikke er let! At være opmærksom på de ord, vi bruger, at beslutte sammen, hvad vi skal lave af mad, hvordan vi skal organisere tingene eller gøre rent i huset, at observere handlinger og vaner - ikke for at dømme dem, men for at lære smag, præferencer og evner at kende og forstå, at forsøge at sætte spørgsmålstejn ved vores egne meninger og byde andre ideer velkomne, at navigere i intense øjeblikke uden at gøre et stort nummer ud af dem, at undskylde og starte forfra, at give slip, at fremme øjeblikke med udveksling og dialog, at finde nye måder at bede sammen på i fred, og mange andre ting, der kan være gode strategier for en frugtbar proces mod gensidig respekt, som er et uundværligt mål for et bæredygtigt og konstruktivt liv sammen. Det er klart, at der i dagligdagen er oplevelser og valg, som ikke er lette eller en selvfølge. De kræver meget, meget tålmodighed, mens vi hele tiden beder Gud om gaver som mildhed og indre og ydre ro, som p. Médaille lærer os.

TILBAGEBLIK OG TAKSIGELSE

**Sr. Gabriela Cuéllar Duran og
Sr. Santina Smiderle, CSJ**

Bolivia

Sankt Josephs Søstre af Chambérys kommunitet i Magdalena, Beni, Bolivia – det sted, hvor missionen blev grundlagt – fejrede med taknemmelighed 45-årsdagen for sin grundlæggelse og

mindedes alle oplevelser og resultater i disse år med Herrens nåde.

Denne mindehøjtidelighed blev fejret den 28. februar 2026 med en taksigelsesmesse for de

fire første søstre, der satte fod i provinsen Itonama – det hellige land: sr. Maria Francisca Moroni, sr. Maria Cândida Rodrigues, sr. Cilene Bigolin Forlin og sr. Jacinta Maria Iob. Med enkelhed og uselvisk hengivenhed søgte de at efterlade et aftryk af tro, tjeneste, søsterskab, solidaritet, inderlig næstekærlighed og fællesskab.

Missionen udvidede sig. Hver etape var et tegn på Guds kærlighed, som inspirerede til bolivianske kald – netop dem, der har fortsat med at lede missionens rejse, efterhånden som nye kommuniteter blev etableret. De tiltrak og samlede også mange lægfolk til at samarbejde med om

evangeliseringen.

Historien, vi husker, indeholder glæder, udfordringer og forandringer, men også taknemmelighed og længsel, der alt sammen giver håb for fremtiden. Håb for missionen blev vandet med blodet fra tre søstre, der gav deres liv: sr. Cilene Bigolin Forlin og sr. Maria Gargioni – begge brasilianske – og sr. Edith Duran Mayser – boliviansk. Vi fremhæver også sr. Jacinta María lobs tjeneste og missionsiver, som i en alder af 96 år og med 70 års som gudviet fortsat inspirerer og styrker missionen med sin

tilstedeværelse, bøn og støtte i Regionen. Det er vigtigt at bemærke, at sr. Jacinta María overlevede en bådulykke i San Ramón, hvor hun boede sammen med sr. Darcy Flores og sr. Edith, som begge mistede livet i den tragedie.

Udviklingen i 2026 giver os det privilegium at takke for fortiden, forny vores forpligtelse, se på nutiden og betro missionens fremtid til Herren. Søstre, lægfolk og menighed bekræfter vores ønske om at fortsætte den synodale rejse, glædeligt forkynde evangeliet og vidne om enhed. Vi stoler på, at

det guddommelige forsyn vil holde liv i den ånd af tjeneste og søsterskab, der inspirerer og styrker missionen for Sankt Josefs familie, sammen med repræsentanter for sognets institutioner og de troende, der gennem årene har delt liv og mission med de søstre, der har været her.

Vi overgiver disse 45 år med gæstfrihed og stille hengivenhed til Gud Fader, og vi beder Ham om kærligt at tage sig af dette velsignede folk og hjælpe dem med at fortsætte den mission, som Hans elskede døtre har påbegyndt.

UDENFOR KLASSEVÆRELSET: EN DAG MED MEDFØLELSE OG OPVÅGNEN

Sr. Teresa Vattakunnel, CSJ

Pachmarhi/Indien

”Vi kan ikke udrette store ting, kun små ting med stor kærlighed.” Disse evigt aktuelle ord fra Moder Teresa afspejler ånden i et

meningsfuldt udadrettet initiativ, som 45 elever fra 11. og 12. klasse fra Sankt Josefs gymnasium i Sambalpur, Odisha, Indien, gennemførte den 15. februar

2026. Det, der begyndte som et simpelt besøg, udviklede sig hurtigt til en dybt berigende oplevelse – en oplevelse, der afslørede den stille kraft i venlighed, empati

og menneskelig samhørighed.

Eleverne rejste sammen i bus og begav sig afsted med ivrige hjerter og et fælles mål. Deres rejse førte dem først til Baal Niketan, der er et børnehjem for piger drevet af regeringen i Odisha, hvor unge piger får omsorg og beskyttelse. Derefter besøgte de Asha Niwas, der er et hjem for ældre, syge og mentalt handicappede kvinder. Kærlighedens Missionærer driver hjemmet.

Eleverne havde ikke kun medbragt basale fornødenheder, men også den strålende gave, som deres ungdommelige energi udgør. De stille gange blev snart fyldt med liv med sange, dans, små sketches og livlige møder. Deres stemmer lød varme og oprigtige, og inden længe forvandlede

atmosfæren sig til en fælles fest. I rørende øjeblikke af spontan glæde sang eleverne og beboerne sammen og skabte bånd, der overskred forskelle i alder, livsvilkår og dagligdagens udfordringer.

Sideløbende med disse hjertelige møder delte de studerende også madpakker, frisk frugt og basale dagligvarer ud, som de selv havde samlet ind. De overrakte sække med ris og bælgfrugter, kartofler og løg – enkle, men meningsfulde tegn på omsorg. Hver gave bar et stille budskab med sig: I er i vores tanker, I er værdsatte, og I er ikke alene.

Men den største forandring lå ikke blot i de smil, de skabte – den fandt sted i de studerendes egne hjerter. Da de mødte virkeligheden og liv præget

af svigt og kamp, følte mange deres hjerter stille udvide i medfølelse. De indså, hvor let samfundet overser dem, der lever i periferien, og hvor kraftfulde selv de mindste venlige handlinger kan være.

Oplevelsen afslørede også bemærkelsesværdige lederegenskaber blandt de studerende. De organiserede deres bidrag i form af dagligvarer, planlagde deres optrædener og sikrede, at hver beboer blev mødt med varme og værdighed. Gennem disse handlinger opdagede de, at lederskab ikke blot handler om at vejlede andre – det handler om at tjene med ydmyghed, empati og ansvarlighed.

Ved afslutningen af besøget havde de studerende lært noget, der var langt større end nogen lærebog kunne tilbyde. De opdagede den dybe glæde ved at give, skønheden i menneskelige relationer og den stille styrke, som empati kan vække i os.

Denne udflugt blev faktisk mere end et besøg – den blev til virkelig undervisning i medmenneskelighed. Og da bussen kørte dem tilbage, vendte eleverne ikke kun tilbage med minder om smil og sange, men med en dybere forståelse af, at ægte tilfredsstillelse ligger i at berøre andres liv med kærlighed og venlighed.

VÆR HÅBETS KAR OG STEMME

Sr. Sagaya Rani og
Sr. Laveena D'Souza, CSJ

Tanmaya/Indien

Uddannelsesministeriet i Tanmaya-provinsen i Indien har valgt temaet "Vær håbets kar og stemme" for skoleåret 2025-2026. Selvom der hvert år introduceres et nyt værdibaseret tema, fandt dette så stor genklang hos elever og undervisere, at lærerkollegiet håber at

fortsætte med det i endnu et år. Inspireret af evangeliet "Således skal jeres lys skinne for mennesker.." (Mattæus-evangeliet 5:16) opfordrede skolerne eleverne til at dyrke indre godhed og dele den generøst gennem deres handlinger.

En mindeværdig illustration involverede to kar:

det ene fyldt med jord og ude af stand til at rumme noget rent, og det andet kar var rent og i stand til at modtage og dele godhed. Lektionen fandt dyb genklang: et hjerte rensed af tilgivelse, taknemmelighed og kærlighed bliver en lyskilde for andre, mens et hjerte fyldt med negativitet ikke kan nære håb.

Elever fra Sankt Josephs Skole i Kerala dykker ned i opdagelser på det regionale laboratorium

Gennem hele året inspirerede temaet eleverne til at lære langt ud over klasselokalets vægge. På Sankt Josephs Skole i Kerala i det sydlige Indien deltog eleverne i en række meningsfulde, virkelige oplevelser, der var skabt til at få empati, bevidsthed og socialt ansvar til at vokse. En gruppe besøgte et lokalt plejehjem og tilbød de ældre selskab og omsorg. En anden gruppe tilbragte tid ved distriktsretten, hvor de på første hånd fik indsigt i retfærdighed, sandhed og samfundsmæssige processer. Elever med en naturvidenskabelig interesse besøgte "Forskningsstationen for Aromatiske og Medicinske Planter", hvor de opdagede forskningens og innovationens rolle i at forbedre menneskers livsvilkår. Imens besøgte

andre en specialskole, hvor de var med til at skabe en ånd af inklusion og forståelse over for børn med særlige behov.

På Sankt Josephs Skole i Ratlam i det centrale Indien blev skoleåret beriget med en række livlige aktiviteter, der blev afholdt i anledningen af institutionens kommende 70-års jubilæum, hvor forældre og elever var aktivt involveret hele vejen igennem. Konkurrencer om at være kreativ – herunder catwalk, paraplymaling, projekter om at skabe ting af affald og at skrive digte samt sport for forældre – engagerede elever på tværs af aldersgrupper.

Mens udadvendte aktiviteter såsom at donere blod, plante træer, uddele skraldespande, kampagnen "Én sørger for mad til en én" og at indsamle tøj samt andre basale fornødenheder

til de trængende bidrog til at styrke elevernes følelse af socialt ansvar. Året bød også på en bred vifte af kulturelle og akademiske udstillinger fra etniske, interaktive kunstudstillinger og live musik- og danseforestillinger til innovative modeller inden for naturvidenskab og matematik samt banebrydende elevundersøgelser inden for kunstig intelligens, hvilket afspejler skolens engagement i en holistisk, fremtidsorienteret uddannelse, mens den forbereder sig på at nå en milepæl: 70 års-jubilæum.

På Sankt Josephs Skole i Sagar i det centrale Indien bragte eleverne årets tema til live gennem en række fængslende forestillinger med fokus på håb og beslutsomhed. Gennem udtryksfuld dans, tankevækkende drama og opløftende sange inspirerede de unge elever hele fællesskabet på skolen. Deres præsentationer fungerede som en kraftfuld påmindelse om, at fremtiden formes af hjerter fyldt med optimisme, kreativitet og modet til at tro på en lysere fremtid.

Tilsammen afspejler disse initiativer et fælles engagement i hele Tanmaya-provinsen om at danne elever, der ikke kun udmærker sig akademisk, men også bliver empatiske, ansvarlige og håbefulde verdensborgere.

Forældre fra Sankt Josephs Skole i Ratlam skaber energi på skolen gennem aktiv deltagelse

EN RETRÆTE FOR UNGE I RAVENNA: AT OPDAGE FADERENS BARMHJERTIGHED

Sr. Mariaelena Aceti, CSJ

Italien

En weekend med bøn, venskab og refleksion kastede et nyt lys over livet for 25 gymnasieelever fra San Rocco-sognet i Ravenna. Den 7.-8. marts 2026 deltog gruppen i en åndelig retræte, der var viet til lignelsen om den fortabte søn. Retræten fandt sted i et karmeliterkloster beliggende i bjergene nær Rimini (cirka en time fra Ravenna) og blev ledet af ungdomsledere sammen med sr. Mariaelena Aceti. Retræten er en del af et årelangt forløb, hvor de unge mødes hver lørdag til samvær, refleksion samt menneskelig og åndelig vækst.

Retrætens første dag var viet til meditation over lignelsen om den fortabte søn. Gennem en øvelse inspireret af ignatiansk spiritualitet blev deltagerne opfordret til at sætte sig i personernes

sted i lignelsen og forestille sig deres handlinger, følelser og indre oplevelser. Denne kontemplative tilgang hjalp dem med at opdage, hvordan Guds barmhertighed kan forvandle selv livets sværeste øjeblikke til veje mod skønhed og forsoning.

To af de unge delte deres indtryk af retræten. "Det var en vidunderlig oplevelse. Natten gik næsten uden søvn, men med tilbedelse og samtaler med venner. Disse øjeblikke fik os til at føle os endnu mere forenede. Jeg er taknemmelig over for alle for

at have fået mig til at føle mig så velkommen” sagde 18-årige Benedetta. Pietro på 15 år tilføjede: ”At reflektere over lignelsen om den fortabte søn hjalp mig til at forstå, at der kan vokse noget smukt frem selv af vores fejltagelser. Jeg forestillede mig sønnen forlade hjemmet efter en smertefuld diskussion med sin far – han havde brug for afstand for at genopdage faderens kærlighed. At dele disse refleksioner var let, men

utroligt dybtgående.”

Aftenen var præget af stilhed og bøn, da de unge skiftedes til at deltage i eukaristisk tilbedelse, holde sig vågen med Jesus og betro deres liv og fremtid til ham. Søndag morgen gav karmeliterne fra klosteret deres vidnesbyrd og delte skønheden i deres kontemplative kald. De talte især om deres arbejde som ikonmalere og forklarede, hvordan ikonmaleriet for dem

bliver en form for bøn og en måde at kontemplere Guds skønhed på.

I løbet af året ledsager sr. Rosalba Scaturro og sr. Mariaelena Aceti to ungdomsgrupper fra sognet. Der er omkring tyve deltagere med i hver gruppe. For den ældre gruppe var denne retræte en værdifuld lejlighed til at holde en pause, lytte til Ordet og styrke de venskabsbånd, der bærer deres trosrejse.

REDAKTØR

Sr. Barbara Bozak
Sr. Eliana Aparecida dos Santos
Sr. Leni Menegat

GRAFISK DESIGN

Sr. Laveena D'Souza

OVERSÆTTELSE

Anette Jensen
Sr. Cristina Gavazzi
Sr. Margherita Corsino
Sr. Maria Elisabete Reis
Sr. Marie-Josephe Chorot
Sr. Preeti Hulas
Sr. Ivani Maria Gandini

DISTRIBUTION

Monica Bianchini
www.csjchambery.org

E - MAIL

icc@csjchambery.org